

Uradni list

Evropske unije

C 146

Zvezek 47

Slovenska izdaja

Informacije in objave

29. maja 2004

<u>Obvestilo št.</u>	Vsebina	Stran
	I Informacija	
	Sodišče	
	SODIŠČE	
2004/C 146/01	Zadeva C - 144/04: Predlog za sprejem predhodne odločbe na podlagi sklepa Arbeitsgericht München (Nemčija) z dne 26. februarja 2004 v zadevi Werner Mangold proti Rüdigerju Helmu.	1
2004/C 146/02	Zadeva C-162/04: Tožba Republike Finske proti Komisiji Evropskih skupnosti, vložena dne 31. marca 2004	1
2004/C 146/03	Zadeva C-168/04: Tožba Komisije Evropskih skupnosti proti Republiki Avstriji, vložena dne 5. aprila 2004	2
2004/C 146/04	Zadeva C-169/04: Predlog za predhodno odločanje, ki so ga s sklepom z dne 2. aprila 2004 predložili VAT and Duties Tribunals, London Tribunal Centre, v zadevi Abbey National plc (in Inscape Investments Ltd kot drugotožeča stranka) proti Commissioners of Customs and Excise.	3
2004/C 146/05	Zadeva C-175/04: Tožba Kraljevine Španije proti Komisiji Evropskih skupnosti, vložena dne 13. aprila 2004	4
	SODIŠČE PRVE STOPNJE	
2004/C 146/06	Tožba Railion Deutschland AG proti Komisiji Evropskih skupnosti, vložena dne 18. marca 2004 (Zadeva T-109/04)	5
2004/C 146/07	Tožba KM Europa Metal AG, Tréfinétaux S.A. in Europa Metalli S.p.A. proti Komisiji Evropskih skupnosti, vložena dne 1. aprila 2004 (Zadeva T-127/04)	5
2004/C 146/08	Tožba Giuseppe Calója proti Komisiji Evropskih skupnosti, vložena dne 8. aprila 2004 (Zadeva T-134/04)	6

2004/C 146/09	Tožba Kurta Martina Mayerja, Tilly Forstbetriebe GesmbH, Antona Volpinija de Maestrija, Johannes Volpinija de Maestrija proti Komisiji Evropskih skupnosti, vložena dne 13. aprila 2004 (Zadeva T-137/04)	6
2004/C 146/10	Tožba Adviesbureau Ehcon B. V. proti Komisiji Evropskih skupnosti, vložena dne 8. aprila 2004 (Zadeva T-140/04)	7
2004/C 146/11	Tožba Lapin liitto (Regionalni svet regije Laponska) in občin Enontekiö, Inari, Utsjoki ter Unta Autta, rejec jelenov, proti Komisiji Evropskih skupnosti, vložena dne 9. aprila 2004 (Zadeva T-141/04)	8

I

(Informacija)

SODIŠČE

SODIŠČE

**Predlog za sprejem predhodne odločbe na podlagi sklepa
Arbeitsgericht München (Nemčija) z dne 26. februarja
2004 v zadevi Werner Mangold proti Rüdigerju Helmu.**

(Zadeva C - 144/04)

(2004/C 146/01)

Arbeitsgericht München je s sklepom z dne 26. februarja 2004 v zadevi Werner Mangold proti Rüdigerju Helmu, ki ga je sodno tajništvo prejelo dne 17. marca 2004, Sodišču Evropskih skupnosti predložilo predlog za sprejem predhodne odločbe, da odloči o naslednjih vprašanjih:

1. (a) Ali se mora določbo 8(3) okvirnega sporazuma (Direktiva Sveta 1999/70/ES ⁽¹⁾) z dne 28. junija 1999 o okvirnem sporazumu o delu za določen čas, sklenjenem med ETUC, UNICE in CEEP) razlagati tako, da pri prenosu v nacionalno pravo prepoveduje poslabšanje z zniževanjem starosti z 60 na 58 let?

1. (b) Ali se mora določbo 5(1) okvirnega sporazuma (Direktiva Sveta 1999/70/ES z dne 28. junija 1999 o okvirnem sporazumu o delu za določen čas, sklenjenem med ETUC, UNICE in CEEP) razlagati tako, da, je v nasprotju z nacionalno ureditvijo, če kakor sporna ureditev v tej zadevi, ne vsebuje omejitev v smislu treh alternativ odstavka 1?

2. Ali se mora člen 6 Direktive Sveta 2000/78/ES ⁽²⁾ z dne 27. novembra 2000 o splošnih okvirih enakega obravnavanja pri zaposlovanju in delu razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, ki kakor sporna ureditev v nasprotju z načelom potrebnosti obstoja stvarnega razloga, dopušča sklepanje pogodb o zaposlitvi za

določen čas z delavci starejšimi od 52 let - brez obstoja stvarnega razloga?

3. Če se na eno izmed teh treh vprašanj odgovori pritrdilno: Ali nacionalni sodnik ne sme uporabiti nacionalne ureditve, ki je v nasprotju s pravom ES in ali potem velja načelo nacionalnega prava, na podlagi katerega so časovno omejene pogodbe o zaposlitvi dovoljene le, če zato obstaja stvarni razlog?

⁽¹⁾ UL L 175 z dne 10.7.1999 str. 43. [ni na voljo v slovenščini]
⁽²⁾ UL L 303 z dne 2.12.2000 str. 16. [ni na voljo v slovenščini]

Tožba Republike Finske proti Komisiji Evropskih skupnosti, vložena dne 31. marca 2004

(Zadeva C-162/04)

(2004/C 146/02)

Republika Finska, ki jo zastopa A. Guimaraes-Purokoski, z naslovom za vročanje v Luksemburgu, je dne 31. marca 2004 na Sodišče Evropskih skupnosti vložila tožbo proti Komisiji Evropskih skupnosti.

Republika Finska Sodišču predlaga, da

primarno:

1. razglasi za ničen Sklep 2004/136/ES Komisije z dne 4. februarja 2004, ki izvzema od financiranja Skupnosti določene stroške, ki so nastali državam članicam iz naslova Evropskega kmetijskega usmerjevalnega in jamstvenega sklada (EKUJS) ⁽¹⁾, v delu v katerem zadeva Finsko;

2. Komisiji naloži plačilo stroškov.

Tožba Komisije Evropskih skupnosti proti Republiki Avstriji, vložena dne 5. aprila 2004

podredno:

(Zadeva C-168/04)

(2004/C 146/03)

3. razglasi za ničen Sklep 2004/136/ES Komisije z dne 4. februarja 2004, ki izvzema od financiranja Skupnosti določene stroške, ki so nastali državam članicam iz naslova Evropskega kmetijskega usmerjevalnega in jamstvenega sklada (EKUJS), v delu v katerem določa znesek 3.194.596,00 EUR;

Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopata Dr. Barbara Eggers in Dr. Enrico Traversa, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luksemburgu, je dne 5. aprila 2004 na Sodišču Evropskih skupnosti vložila tožbo proti Republiki Avstriji.

4. Komisiji naloži plačilo stroškov.

Tožeča stranka Sodišču predlaga, naj:

— ugotovi, da Republika Avstrija ni izpolnila obveznosti iz člena 49 ES, s tem da zaradi člena 18(12) do (16) AuslBG in člena 10(1), al. 3 Fremdenengesetz, FrG na nesorazmeren način ovira napotitev delavcev državljanov tretjih držav v okviru opravljanja storitev.

Tožbeni razlogi in bistvene navedbe

Finska meni, da je z izdajo izpodbijanega sklepa:

— Republiki Avstriji naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene navedbe

1. Komisija napačno uporabila člen 9 (2) Uredbe št. 3887/92 ⁽¹⁾ in je zmotno ocenila okoliščine v Carélie septentrionale. Ni ugotovila, da bi finski kontrolni sistem pomoči na območju Carélie septentrionale vseboval očitne vrzeli in da finski organi niso sprejeli popravnih ukrepov, ki jih je predlagala;

Ponudniki storitev s sedežem v drugi državi članici so pri napotitvah delavcev državljanov tretjih držav v Avstrijo ovirani s tremi različnimi postopki nadzora pred tremi različnimi avstrijskimi organi. Tako Ausländerbeschäftigungsgesetz, AuslBG (avstrijski Zakon o zaposlovanju tujcev, v nadaljevanju AuslBG) zahteva poleg pridobitve „potrdila o napotitvi za EU“ (EU-Entsendebestätigung) pri regionalni izpostavi organa pristojnega za zaposlovanje (Arbeitsmarktservice) še vizum, ki ga na podlagi FrG (avstrijski Zakon o tujcih, v nadaljevanju FrG) izdajajo pristojni konzulati in postopek za preveritev pogojev za izplačilo plač in delo na podlagi Arbeitsvertragsrechts-Anpassungsgesetz, AVRAG (avstrijski Zakon o prilagoditvi prava delovnih pogojev, v nadaljevanju AVRAG).

2. Komisija zmotno ocenila okoliščine v Ostrobotnie septentrionale, Savo septentrional, na osrednjem Finskem, v Kainuu in Laponiji. Ni ugotovila, da bi finski kontrolni sistem pomoči na območju omenjenih regij vseboval očitne vrzeli in da finski organi niso sprejeli popravnih ukrepov, ki jih je predlagala.

I. Potrdilo o napotitvi za EU (EU-Entsendebestätigung), člen 18(12) do (16) AuslBG

3. Komisija je kršila načelo sorazmernosti, ker je izpodbijani sklep razširila na Carélie septentrionale, Ostrobotnie septentrionale, Savo septentrional, osrednjo Finsko, Kainuu in Laponijo. In končno,

Zahtevanje potrdila o napotitvi za EU na podlagi člena 18(12) do (16) AuslBG ovira prost pretok storitev v Skupnosti.

4. Komisija ni ugotovila, da bi postopki za uporabljene ukrepe v okviru kontrolnega sistema na območju Carélie septentrionale, Ostrobotnie septentrionale, Savo septentrional, osrednje Finske, Kainuu in Laponije bili v nasprotju s pravom Skupnosti.

Poleg potrdila o napotitvi za EU zahtevajo še vizum na podlagi FrG in izvedbo postopka prijave na podlagi AVRAG, kar je nesorazmerno glede na cilje preprečevanja zlorab in varovanja delavcev v Republiki Avstriji.

1. Preprečevanje zlorab

Avstrijska ureditev krši načelo sorazmernosti, saj se lahko učinkovit nadzor pogojev za napotitev v okviru prostega pretoka storitev zagotovi z manj restriktivnimi ukrepi.

⁽¹⁾ UL L 40 z dne 12. februarja 2004, str. 31.

⁽¹⁾ Uredba (EGS) št. 3887/92 Komisije z dne 23. decembra 1992, ki določa podrobna pravila za uporabo integriranega administrativnega in kontrolnega sistema za določene sheme pomoči Skupnosti.

Upravičenemu interesu neke države članice, da preveri pogoje za napotitev državljanov tretjih držav, ki so zaposleni v podjetju, ki opravlja storitve, se lahko ustrezno zadosti z zahtevo po vizumu. Dodaten nadzor, ki je v tem primeru potrdilo o napotitvi za EU, ki ga izda drug organ, ni upravičen.

2. Spoštovanja pogojev za izplačilo plač in pogojev za delo

Materialna predpostavka člena 18(13), al. 2 AuslBG, na podlagi katere se potrdilo o napotitvi za EU izda le, če se spoštujejo avstrijski pogoji za izplačilo plač in delo na podlagi AVRAG, prav tako vodi do nesorazmernega dvojnega nadzora.

Zahtevanje potrdila o napotitvi za EU in s tem povezan postopek so nesorazmerni glede zasledovanega cilja varstva delavcev, ker Republika Avstrija razpolaga z manj restriktivnimi instrumenti.

Republika Avstrija je Direktivo o napotitvi delavcev na delo v okviru opravljanja storitev prenesla v AVRAG, ki predvideva možnost ex post nadzorov, da se preveri ali se predvidene plače tudi dejansko izplačujejo.

3. Stalni delavci

Zahteva iz člena 18(13), al. 1 AuslBG, ki kot predpostavko za izdajo potrdila o napotitvi za EU zahteva najmanj enoletno zaposlitev ali pogodbo o zaposlitvi za nedoločen čas s ponudnikom storitev je popolnoma neutemeljena omejitev prostega pretoka storitev. Cilj preprečevanja zlorab se lahko doseže tudi z manj restriktivnimi ukrepi.

II. Zavrnitev izdaje dovoljenja za prebivanje, člen 10(1), al. 3 FrG

Na podlagi člena 10(1), al. 3 FrG se mora izdaja dovoljenja za prebivanje zavrniti, če je delavec vstopil v državo brez vizuma. Ta predpis preprečuje napotitve tudi takrat, kadar ponudnik storitve dokaže zakonitost, se pravi kadar je že vložil predlog, na podlagi katerega lahko država članica opravi potreben nadzor.

Avtomatična zavrnitev izdaje dovoljenja za prebivanje na podlagi člena 10(1), al. 3 FrG je nesorazmerna glede na cilj nadzora predpostavk pravice do prebivanja in jo je treba razglasiti za protipravno.

Avtomatična zavrnitev izdaje vizuma predvidena v členu 10(1), al. 3 FrG v primeru le formalno nezakonitega vstopa v državo,

zelo posegajo v svobodo opravljanja storitev, ta pa je zaradi tega za nekatere sektorje storitev iluzorna. Republika Avstrija v trenutnem stanju prava Skupnosti razpolaga z nadzorom pri izdaji vizuma pred vstopom v državo z ravno tako učinkovitim, vendar manj restriktivnim sredstvom za preverjanje ali je državljan tretje države vstopil v državo z namenom opravljanja storitev.

Predlog za predhodno odločanje, ki so ga s sklepom z dne 2. aprila 2004 predložili VAT and Duties Tribunals, London Tribunal Centre, v zadevi Abbey National plc (in Inscape Investments Ltd kot drugotožeča stranka) proti Commissioners of Customs and Excise.

(Zadeva C-169/04)

(2004/C 146/04)

Predlog za sprejem predhodne odločbe so Sodišču Evropskih skupnosti predložili VAT and Duties Tribunals, London Tribunal Centre, s sklepom z dne 2. aprila 2004, ki ga je Sodno tajništvo prejelo dne 5. aprila 2004, v zadevi Abbey National plc (in Inscape Investments Ltd kot drugotožeča stranka) in Commissioners of Customs and Excise glede naslednjih vprašanj:

1. Ali oprostitev za „upravljanje posebnih investicijskih skladov, ki jo določijo države članice“ po členu 13B (d) (6) Šeste direktive o DDV⁽¹⁾, pomeni da so države članice pristojne določiti dejavnosti, ki pomenijo „upravljanje“ posebnih investicijskih skladov, in so pristojne tudi določiti posebne investicijske sklade, ki lahko imajo koristi od te oprostitve?
2. Če je odgovor na vprašanje 1 negativen in je treba dati besedi „upravljanje“ iz člena 13B (d) (6) Šeste direktive o DDV samostojen pomen v pravu Skupnosti in v luči Direktive Sveta 85/611/EGS o usklajevanju zakonov in drugih predpisov o kolektivnih naložbenih podjetjih za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje, vključno z njenimi spremembami, („Direktiva KNPVP“) (2) ali so provizije depozitarja oziroma skrbnika za storitve, ki jih opravljata na podlagi členov 7 in 14 Direktive KNPVP, nacionalnih predpisov in zadevnih pravil za sklade, oproščene storitve „upravljanja posebnih investicijskih skladov“ po členu 13B (d) (6) Šeste direktive o DDV?

3. In ponovno, če je odgovor na vprašanje 1 negativen in je treba dati besedi „upravljanje“ iz člena 13B (d) (6) Šeste direktive o DDV samostojen pomen v pravu Skupnosti, ali se oprostitev za „upravljanje posebnih investicijskih skladov“ po členu 13B (d) (6) Šeste direktive o DDV uporablja za storitve, ki jih opravljajo poslovodje tretjih v zvezi z vodenjem in upravljanjem skladov?

(¹) Šesta direktiva Sveta 77/388/EGS z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih – Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero (UL L 145, 13.06.1977, str. 1) [ni na voljo v Slovenščini].

(²) z dne 20. decembra 1985 (UL L 375, 31.12.1985, str. 3) [ni na voljo v Slovenščini].

Tožba Kraljevine Španije proti Komisiji Evropskih skupnosti, vložena dne 13. aprila 2004

(Zadeva C-175/04)

(2004/C 146/05)

Kraljevina Španija, ki jo zastopa Lourdes Fraguas Gadea, Abogado del Estado, z naslovom za vročanje v Luksemburgu, je dne 13. aprila 2004 na Sodišče Evropskih skupnosti vložila tožbo proti Komisiji Evropskih skupnosti.

Tožeča stranka Sodišču predlaga, da:

— razveljavi sklep z dne 4. februarja 2004 (¹), v delu, v katerem je Španija izvzeta iz financiranja s strani Skupnosti v znesku 7.314.177 EUR zaradi „neustreznega nadzora kvalitete“ v primeru proizvodne pomoči namenjene predelovalcem paradižnika ter za znesek 1.277.630,65 EUR zaradi „nespoštovanja dobavnih rokov“ v primeru pomoči namenjene proizvajalcem določenih agrumov.

— se toženi instituciji naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene navedbe

Glede pomoči namenjene predelovalcem paradižnika:

Komisija ocenjuje, da opravljen postopek nadzora kvalitete končnih proizvodov ni v skladu s členom 15 Uredbe Komisije (ES) št. 504/97 z dne 19. marca 1997, ki določa način izvedbe Uredbe (ES) št. 2201/96 Sveta v zvezi s sistemom proizvodnih pomoči za predelano sadje in zelenjavo. Zato predlaga pavšalni popravek v višini 10 % celotnega zneska pomoči v državi članici. V Španiji se v vseh podjetjih v celotnem obdobju trženja opravljajo letne kontrole. Vendar se v skladu s členom 15(1)(a) Uredbe št. 504/97 v izbranih podjetjih („vzorčna skupina“) opravi dodatna analitična kontrola končnih proizvodov, ki so lahko predmet finančne pomoči, kar seveda ne pomeni, da so v drugih podjetjih bile storjene nepravilnosti.

Glede pomoči namenjene pridelovalcem določenih agrumov:

Razlog, ki ga Komisija navaja v predlogu za finančni popravek je prenos dogovorjenih količin med različnimi dobavnimi obdobji. V tržnem letu 1997/98 je bila povprečna raven padavin v Španiji znatno nad povprečjem, kar je v določenih regijah in krajih povzročilo težave pri obiranju določenih vrst zrelega sadja ter težave pri zorenju drugih vrst. Te okoliščine so vplivale na pogodbeno dogovorjene dobavne roke. Španski organi navajajo, da je šlo za primer višje sile. Poleg tega v tržnem letu 1997/98 v okviru večletnih pogodb ni bilo pravil, ki bi urejala prenos dogovorjenih količin za četrtoletje med različnimi dobavnimi obdobji. Navedeno ravnanje torej ni nezakonito, saj je bil v prejšnjih tržnih letih prenos dogovorjenih količin med različnim dobavnimi obdobji dovoljen.

(¹) Sklep Komisije 2004/136/ES z dne 4. februarja 2004, ki izvzema od financiranja s strani Skupnosti določena izplačila držav članic iz Oddelka za jamstva Evropskega kmetijskega usmerjevalnega in jamstvenega sklada (EKUJS), UL L 40, str. 31.

SODIŠČE PRVE STOPNJE

Tožba Railion Deutschland AG proti Komisiji Evropskih skupnosti, vložena dne 18. marca 2004**(Zadeva T-109/04)**

(2004/C 146/06)

(Jezik postopka: nemščina)

Railion Deutschland AG, s sedežem Mainzu (Nemčija), ki jo zastopa odvetnik H. Johlen, je dne 18. marca 2004 na Sodišče prve stopnje Evropskih skupnosti vložil tožbo proti Komisiji Evropskih skupnosti.

Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

- razglasi za nično Odločbo Komisije z dne 12. decembra 2003, št. C(2003)4660, o ugotovitvi, da odpust uvoznih dajatev v točno določenem primeru ni bil upravičen.
- toženi stranki naloži plačilo stroškov postopka.

Tožbeni razlogi in bistvene navedbe

Tožeča stranka je podjetje, ki se ukvarja s prevozom blaga po železnicah. Tožba je vložena zoper odločbo Komisije, s katero je ta zavrnila predlog Zvezne republike Nemčije za odpust uvoznih dajatev v korist tožeče stranke. Carinski dolg je bila določen zato, ker naj bi tožeča stranka opravila prevoz alkohola, ki je bil carinsko deklariran kot barva, po železnici iz proste cone v Bremenu v prosto cono Hamburgu. Tožeča stranka ni imela razlogov za napačno deklaracijo. Iz Hamburga je blago nato prišlo kakor predvideno v Češko republiko.

Tožeča stranka med drugim navaja, da odločba krši zahtevo po zaslišanju kot bistveno kršitev postopka. Tožeči stranki je bila sicer formalno ponujena priložnost, da zavzame stališče. Tožeča stranka pa se ni mogla vsebinsko spopasti z navedenimi razlogi zavrnitve odločbe, kakor to predvideva zahteva po zaslišanju. Komisija ni upoštevala navedb o različnih rizikih družbe, ki se ukvarja z železniškim prevozom, in družbe, ki se ukvarja z ladijskimi prevozi. Komisija je v svoji odločbi izhajala iz položaja, po katerem naj bi se tožečo stranko obravnavalo enako kakor, družbo, ki se ukvarja z ladijskimi prevozi.

Tožeča stranka poleg tega še navaja, da odločba krši člen 239 carinskega zakonika. Tako zaradi zmotno ali nepopolno ugotovljenega dejanskega stanja ne prizna obstoja „posebnih okoliščin“. Tožeča stranka je zaradi poenostavitve v postopku na železnicah izpostavljena povečani nevarnosti, da bi jo goljufi glede blaga namenjenega za prevoz ogoljufali. Te nevarnosti ne more niti odpraviti niti je ne more nadzirati. Zlasti je nadzor glede zabojnikov dejansko nemogoč.

Na koncu pa tožeča stranka navaja, da je treba pri odločanju po prostem preudarku na podlagi člena 239 Carinskega zakonika upoštevati, da Evropskim skupnostim nikoli ni bila povzročena denarna škoda in da tudi nikoli ni grozila, ker je bil alkohol namenjen češkemu trgu in je bil tudi tja prepeljan.

Tožba KM Europa Metal AG, Tréfinmétaux S.A. in Europa Metalli S.p.A. proti Komisiji Evropskih skupnosti, vložena dne 1. aprila 2004**(Zadeva T-127/04)**

(2004/C 146/07)

(Jezik postopka: angleščina)

KM Europa Metal AG, Osnabruck (Nemčija), Tréfinmétaux S.A., Courbevoie Cedex (Francija) in Europa Metalli S.p.A., Firenze (Italija) ki jih zastopajo M. Siragusa, A. Winckler, G. Cesare Rizza, T. Graf in M. Piergiovanni, odvetniki, so dne 1. aprila 2004 na Sodišče prve stopnje Evropskih skupnosti vložili tožbo proti Komisiji Evropskih skupnosti.

Tožeče stranke Sodišču prve stopnje predlagajo, da:

- Bistveno zniža kazni naloženo tožnikom z Odločbo Komisije Evropskih skupnosti sprejeto dne 16. decembra 2003 v zadevi COMP/E-1/38.240;
- Komisiji naloži plačilo tožnikovih stroškov, kot tudi tožnikovih stroškov v zvezi z odprtim bančne garancije namesto plačila kazni KME v teku postopka.

Tožbeni razlogi in bistvene navedbe

Komisija je z izpodbijano odločbo ugotovila, da so tožniki s tem, ker so sodelovali v sporazumih in usklajenih ravnanjih, ki zadeva EGP trg za industrijske bakrene cevi proizvedene na način LWC med drugim kršili člen 81 ES in člen 53(1) Sporazuma EGP. Iz teh razlogov je Komisija naložila tožnikom solidarno plačilo kazni v višini 18.990.000 EUR.

Tožniki ne izpodbijajo ugotovitev odločbe v zvezi s kršitvijo pravil konkurence ES in EGP, ampak menijo, da je Komisija pri izračunu višine kazni naredila nekaj dejanskih in pravnih napak. V prvi vrsti menijo, da je Komisija pri izračunu osnovnega zneska in trajanja, kršila načeli sorazmernosti in enakega obravnavanja s tem da ni upoštevala statistično zanemarljivega vpliva teh sporazumov na trg in nastalih sprememb v dejavnostih kartela.

Tožniki nadalje navajajo, da je Komisija v okviru presoje teže kršitve v veliki meri pretiravala glede ekonomskega učinka teh sporazumov s tem, da je upoštevala velikost trga polizdelkov (industrijske bakrene cevi) in ne trga storitve predelave.

Tožniki prav tako navajajo, da je Komisija nepravilno ni upoštevala olajševalnih okoliščin, na primer: omejeno izvajanje teh sporazumov s strani tožnikov, takojšnje in prostovoljno prenehanje kršitve, strukturno krizo industrijskih cevi in sodelovanje tožnikov s Komisijo. Nadalje navajajo, da je zmanjšanje kazni za 30 %, ki jim je bilo odobreno, temelji na zmotno ugotovljenih dejstvih in ni v skladu s prakso Komisije niti s sodno prakso. Prav tako navajajo, da je Komisija nezakonito diskriminirala med njimi in drugim podjetjem s tem, da je le-temu upoštevala določene olajševalne okoliščine in mu je, brez objektivnega razloga, namenila veliko bolj prizanesljivo obravnavo.

Tožba Giuseppa Calója proti Komisiji Evropskih skupnosti, vložena dne 8. aprila 2004

(Zadeva T-134/04)

(2004/C 146/08)

(Jezik postopka: francoščina)

Giuseppe Caló, stanujoč v Luksemburgu, ki ga zastopajo Sébastien Orlandi, Albert Coolen, Jean-Noël Louis, Etienne Marchal, odvetniki z naslovom za vročanje v Luksemburgu, je dne 8. aprila 2004 na Sodišče prve stopnje Evropskih skupnosti vložil tožbo proti Komisiji Evropskih skupnosti.

Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— razglasi za nično odločbo Komisije z dne 30. marca 2004 s katerim je bilo zapolnjeno delovno mesto naziva A2, direk-

torja direktorata „Statistika kmetijstva, ribištva, strukturnih skladov in okolja“ na GD EUROSTAT in odločbo, s katero je bila kandidatura tožnika za to delovno mesto zavrnjena;

— Komisiji Evropskih skupnosti naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene navedbe

Tožnik je uradnik, ki je bil pri toženi stranki razporejen na delovno mesto direktorja direktorata „Statistika kmetijstva, ribištva, strukturnih skladov in okolja“ in nato premeščen na delovno mesto glavnega svetovalca generalnega direktorja na generalnem direktoratu, kamor je bil razporejen. Komisija je prav tako odločila, da se njegovo prejšnje delovno mesto zapolni.

Tožnik je navedene odločbe že izpodbijal pred Sodiščem prve stopnje v okviru drugega postopka (T-118/03 zadeva Caló proti Komisiji).

S predmetno tožbo tožnik nasprotuje odločbi o imenovanju drugega uradnika na njegovo prejšnje delovno mesto in se pri tem najprej sklicuje na iste tožbene razloge kot v zadevi T-118/03. Prav tako navaja, da izbrani kandidat ne izpolnjuje pogojev, ki so bili zahtevani v razpisu za prosto delovno mesto. Poleg tega trdi, da je navedeni kandidat sodeloval na sestanku vodij kabinetov komisarjev, kjer se je odločalo o imenovanju na delovno mesto za katerega je kandidiral. Na podlagi navedene tožnik zatrjuje kršitev načela transparentnosti, pravičnosti in nepristranskosti ter kršitev pravice do obrambe. Končno tožnik navaja, da je odločba brez vsakršne obrazložitve.

Tožba Kurta Martina Mayerja, Tilly Forstbetriebe GesmbH, Antona Volpinija de Maestrija, Johanna Volpinija de Maestrija proti Komisiji Evropskih skupnosti, vložena dne 13. aprila 2004

(Zadeva T-137/04)

(2004/C 146/09)

(Jezik postopka: nemščina)

Kurt Martin Mayer, stanujoč v mestu Eisentratten (Avstrija), Tilly Forstbetriebe GesmbH s sedežem v mestu Treibach (Avstrija), Anton Volpini de Maestri stanujoč v mestu Spittal na Dravi (Avstrija), Johannes Volpini de Maestri, stanujoč v kraju Seeboden (Avstrija) so dne 13. aprila 2004 na Sodišče prve stopnje Evropskih skupnosti vložili tožbo proti Komisiji Evropskih skupnosti. Pooblaščenec tožečih strank je odvetnik Schaffgotsch,

Tožea stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— ugotovi ničnost celotne izpodbijane odločbe Komisije,

če se temu zahtevku ne bi ugodilo, pa podredno,

— ugotovi ničnost izpodbijane odločbe glede vseh avstrijskih območij, pomembnih za Skupnost (Koda AT Priloge I izpodbijane odločbe),

če se temu zahtevku ne bi ugodilo, pa podredno,

— a) ugotovi ničnost vnosa območja AT 2102000 „Nockberge“ v izpodbijano odločbo Komisije in

b) ničnost vnosa območja AT 211900 „Gut Walterskirchen“ v izpodbijano odločbo Komisije,

če se temu zahtevku ne bi ugodilo, pa podredno,

— ugotovi ničnost vnosa v Prilogi I izpodbijane odločbe določenih območij kot območij pomembnih za Skupnost za habitate in vrste s stopnjo zastopanosti in globalno oceno vrednosti D (podredno C in D, in še bolj podredno le C) v standardni poli s podatki držav članic:

a) za vsa območja, ki so vnesena v izpodbijano odločbo (njeno Prilogo 1) in le podredno

b) za vsa avstrijska območja (Koda AT Priloge I) in le podredno

c) samo za območja AT 2102000 „Nockberge“ in AT 2119000 „Gut Walterskirchen“,

— vsekakor pa Komisiji Evropskih skupnosti naloži povrnitev stroškov tega postopka v roke pooblaščenega zastopnika tožečih strank.

Tožbeni razlogi in bistvene navedbe

S tožbo tožniki izpodbijajo odločbo Komisije z dne 22. decembra 2003 o sprejemu seznama območij pomembnih za Skupnost v alpsko biogeografsko regijo v skladu z Direktivo Sveta 92/43/EGS.⁽¹⁾ Tožniki so kmetje, ki imajo na svojih zemljiščih kmetijske in gozdarske obrate skupaj s pomožnimi obrati, ta zemljišča pa ležijo v „območjih pomembnih za skupnost“ (OPS), kakor jih je določila izpodbijana odločba. Tožniki navajajo, da so zaradi odločbe postali naslovniki določb prava Skupnosti. S tem pa se shematsko, brez vsakega tehtanja dobrin, brez izjem in brez ustrezne odškodnine (ali predvidenih ukrepov za odškodnino) preko mere morebitne socialne vezanosti omeji zemljiško lastnino tožnikov, ki je varovana na

podlagi ustavne tradicije prava Skupnosti, v tem pa leži kršitev člena 230, pododstavek 2, ES, to pa zahteva razglasitev izpodbijane odločbe za nično.

Tožniki navajajo, da je izpodbijana odločba tudi v nasprotju s samo Direktivo,⁽²⁾ na kateri temelji. Tako ni bila postavljena osnova za oceno nujnih stroškov financiranja niti ni bila zagotovljena usklajenost posebnih ohranitvenih območij, ki jo zahteva Direktiva.

Poleg tega tožniki navajajo, da Komisija v izpodbijani odločbi ni izrecno in eksplicitno sprejela potrebne ugotovitve za katere vrste in habitate imajo območja, ki jih je sama opredelila kot „OPS“, pomen za Skupnost. Nazadnje pa tožeče stranke navajajo, da je napačna strokovna podlaga postala vsebina odločbe za posebna ohranitvena območja, ki jih zadevajo. Ta območja so bila tako na nepravilen način razglašena za OPS za določene vrste in habitate, zaradi tega pa je treba ugotoviti ničnost izpodbijane odločbe.

⁽¹⁾ UL L 14 z dne 21. 1. 2004 str. 21 [še ni na voljo v slovenščini].

⁽²⁾ Direktiva Sveta 92/43/EGS z dne 21. maja 1992 o ohranjanju naravnih habitatov ter prosto živečih živalskih in rastlinskih vrst (UL L 206, str. 7) [še ni na voljo v slovenščini].

Tožba Adviesbureau Ehcon B. V. proti Komisiji Evropskih skupnosti, vložena dne 8. aprila 2004

(Zadeva T-140/04)

(2004/C 146/10)

(Jezik postopka: nizozemščina)

Adviesbureau Ehcon B. V., s sedežem v Reeuwijk (Nizozemska), ki jo zastopa M. A. Goedkoop, odvetnik, je dne 8. aprila 2004 na Sodišče prve stopnje Evropskih skupnosti vložila tožbo proti Komisiji Evropskih skupnosti.

Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— Evropski skupnosti naloži v plačilo odškodnino v znesku 158.400,00 EUR za škodo, ki je tožnici nastala zaradi tega, ker je ni bilo oddano javno naročilo, skupaj z zakonitimi zamudnimi obrestmi vse do plačila celotnega zneska;

- Evropski skupnosti naloži v plačilo izgubljen dobiček, ki ga je utrpela tožnica, v znesku 60.000,00 EUR, ker tožnica, katere ponudba je bila zavrnjena, ni mogla uporabiti in povečati svojega znanja in izkušenj, skupaj z zakonitimi zamudnimi obrestmi vse do plačila celotnega zneska;
- Evropski skupnosti naloži povračilo posredne škode, ki je tožnici nastala zato, ker ne bo mogla sodelovati na razpisu, ki bo sledil razpisu na katerem ni bila izbrana. Posredno nastala škoda je nastala zaradi zmanjšane možnosti, da bi bila tožnica izbrana na naslednjem razpisu in znaša 100 % neto prihodka iz javnega naročila in sicer v znesku 25.500,00 EUR;
- podredno, Evropski skupnosti naloži plačilo škode, ki je nastala tožnici zato, ker je izgubila možnost biti izbrana in sicer v znesku 26.400,00 EUR, skupaj z zakonitimi zamudnimi obrestmi vse do plačila celotnega zneska;
- Evropski skupnosti naloži plačilo stroškov, ki so tožnici nastali zaradi zbiranja dokazov in predložitve zadeve evropskemu varuhu človekovih pravic in sicer v znesku 40.000,00 EUR, skupaj z zakonitimi zamudnimi obrestmi vse do plačila celotnega zneska;
- Komisiji Evropskih skupnosti naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene navedbe

Septembra 1996 je tožnica vložila pondubo na javni razpis Komisije za oddajo storitev v zvezi z direktivo o pitni vodi ⁽¹⁾. Tožnica na razpisu ni bila izbrana.

Tožnica meni, da je Komisija kršila dolžnost transparentnega ravnanja, ki velja na področju javnih naročil. Tožnica navaja, da je na podlagi njene pritožbe evropski ombudsman prišel do enakega zaključka.

Tožnica prav tako navaja, da je Komisija kršila člen 3 Direktive Sveta 92/50/EGS z dne 18. junija 1992 o usklajevanju postopkov za oddajo javnih naročil storitev ⁽²⁾. Tožnica trdi, da je Komisija pri obravnavanju različnih ponudnikov ravnala diskriminatorno in pri tem kršila načela dobre upravne prakse.

Tožnica prav tako zatrjuje, da je Komisija kršila člen 12(1) Direktive 92/50/EGS, ker tožnice ni obvestila o razlogih za

zavrnitev njene ponudbe v roku petnajstih dni od dneva prejema pisne zahteve tožnice, ki jo je vložila v ta namen.

Tožnica tudi trdi, da bi ponudba tožnice, če bi Komisija ravnala v skladu z načeli dobre upravne prakse, prišla do faze oddaje naročila. V tem primeru bi ji bilo javno naročilo tudi oddano.

Tožnica poleg tega navaja, da je bila Komisija na podlagi členov 16 in 17(2) Direktive 92/50/EGS dolžna poslati obvestilo o rezultatih postopka oddaje Uradu za uradne objave Evropskih skupnosti najkasneje 48 dni po oddaji javnega naročila.

Tožnica tudi trdi, da jo je Komisija poskusila prevarati.

⁽¹⁾ Javni razpis – XI.D.1 (UL 1996 C 232, str. 35).

⁽²⁾ Direktiva Sveta 92/50/EGS z dne 18. junija 1992 o usklajevanju postopkov za oddajo javnih naročil storitev.

Tožba Lapin liitto (Regionalni svet regije Laponska) in občin Enontekiö, Inari, Utsjoki ter Unta Autta, rejec jelenov, proti Komisiji Evropskih skupnosti, vložena dne 9. aprila 2004

(Zadeva T-141/04)

(2004/C 146/11)

(Jezik postopka: finščina)

Lapin liitto (Regionalni svet regije Laponska) in občine Enontekiö, Inari, Utsjoki ter Unta Autta, rejec jelenov, ki jih zastopata Kari Marttinen in Pertti Eilavaara, profesor, so dne 9. aprila 2004 na Sodišče prve stopnje Evropskih skupnosti vložili tožbo proti Komisiji Evropskih skupnosti.

Tožeče stranke Sodišču prve stopnje predlagajo, da:

- Razglasi odločbo Komisije za nično in iz nje umakne podatke o finskih regijah, saj je način na katerega so bile predstavljene, nezakonit.

- S seznama umakne zlasti zaščiteno območje nacionalnega parka Pallas-Ounastunturi (F11300101), saj je njegova uvrstitev nanj nezakonita in posega v pravice tožeče stranke, Unto Autto, rejca jelenov.
- Se jim v celoti povrne stroške postopka z obrestmi vred od dneva razglasitve sodbje dalje.

Tožbeni razlogi in bistvene navedbe

Odločba Komisije 2004/69/ES z dne 22. decembra 2003, ki določa za izvedbo Direktive Sveta 92/43/EGS seznam območij, pomembnih za Skupnost za alpsko biogeografsko regijo, je nezakonita iz naslednjih razlogov:

- Komisija je s sprejemom seznama, ki ga je predložila Republika Finska, prekoračila svoje pristojnosti.
- Komisija ni opravila nadzora zakonitosti nad odločbo Republike Finske v skladu z Rimsko pogodbo ali z določbami direktive. Iz teh razlogov njena pripravljala dejanja temeljijo na postopku v nasprotju s prilogo III direktive.

- Republika Finska je pripravila svojo odločbo v zvezi z območji na način, ki je v nasprotju s pravom Skupnosti, saj ni uporabila direktive v skladu z njeno prilogo III, kar je obveznost, ki jo je Sodišče potrdilo v več sodbah.
- Tožečim strankam ni bila dana možnost, da podajo svoje mnenje v zvezi z vzpostavitvijo alpskih biogeografskih regij, preostanek pripravljalnega postopka pa Finskem ni temeljil na postopku, ki ga določa direktiva.
- Unto Autto zlasti navaja, da Odločba Komisije 2004/69/ES z dne 22. decembra 2003, ki določa za izvedbo Direktive Sveta 92/43/EGS seznam območij, pomembnih za Skupnost za alpsko biogeografsko regijo, ne varuje njegovih temeljnih pravic iz razloga, ker ima ta odločba pravne posledice zaradi katerih njegove temeljne pravice niso zaščitene. S temeljnimi pravicami razumemo pravice na podlagi Ustave Republike Finske o varovanju lastnine, prostem opravljanju poklicne dejavnosti oziroma pravice v zvezi z zaščito kulture. Odločba Komisije prav tako posega v temeljne pravice, ki jih Unija v praksi vseskozi zagotavlja in uporablja.